

ת"פ 49506/03/14 - מדינת ישראל נגד ארקדי פייסח

בית משפט השלום בחיפה

01 יוני 2014

ת"פ 49506-03-14 מדינת ישראל נ'

פייסח(אסיר)

ת"פ 49501-03-14

בפני כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים ארקדי פייסח (אסיר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד בנעים

ב"כ הנאשם - עו"ד גיל אלחרר (ס. ציבורית)

הנאשם הובא

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

אישום מס' 1 - התפרצות לדירה וגניבה.

אישום מס' 2 - איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו ותקיפה חבלנית של שוטר.

בתאריך 7/5/14 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום והורשע והצדדים טענו לעונש.

2. ב"כ המאשימה הגישה טיעון בכתב והפנתה את בית המשפט גם לגליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם

ולגזר דין בו הוטל עליו מאסר מותנה שהינו בר הפעלה. כן הגישה ב"כ המאשימה תעודות רפואיות

ותמונה של שוטר פצוע.

עמוד 1

3. בטיעוניה טענה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם לדעת המאשימה ביחס לשני האישומים נע בין 24 ל-40 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נילוית.

ב"כ המאשימה ציינה כי מדובר במסכת עובדתית חמורה כמפורט בעובדות כתב האישום וכנתמך בתיעוד הרפואי ומעשיו של הנאשם מעידים עליו כי הוא אלים, חסר רסן וחסר גבולות הפוגע הן ברכוש הציבור והן באוכפי החוק.

לטענתה, בתי המשפט הכירו בשנים האחרונות בייחודיות של עבירת ההתפרצות לבתי מגורים ושהפגיעה אינה אך ורק ברכושו של האזרח אלא גם בתחושת הבטחון הבסיסית שלו ובתחושת חוסר האונים בבית פנימה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה תומכת בטיעוניה.

4. ב"כ המאשימה ציינה עוד כי ערך חברתי נוסף שנפגע הוא כאמור הגנה על אוכפי החוק כדי שיוכלו להמשיך ולבצע עבודתם כשורה. לטענתה, קיימת חשיבות יתירה כי בתי המשפט יענישו עבריינים בצורה ממשית ויחזקו את כושר ההרתעה של השוטרים.

5. ב"כ המאשימה הפנתה להרשעתו הקודמת של הנאשם בגין עבירות איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפה הגורמת חבלה של ממש - בכך יש להראות כי מדובר בדפוס התנהלות אלים של הנאשם.

ב"כ המאשימה ביקשה להפעיל את עונש המאסר המותנה נשוא ת.פ. - 2855-08-12 במצטבר לעונש שיוטל בגין תיק זה שעה שמאותו תיק תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים בן 12 חודשים ובן 16 חודשים.

ב"כ המאשימה ביקשה עוד לחייב את הנאשם לפצות את השוטרים ולהשית עליו קנס.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה.

6. הסניגור, העיר כי הנאשם לא היה אשם בחבלתו של השוטר חוסין גדיר שאת תמונתו הציגה ב"כ המאשימה שכן כתב האישום מדבר בעד עצמו ומצביע על כך שהשוטר נחבל כשרדף אחרי הנאשם מבלי שלנאשם היה חלק בחבלה זו, וכתב האישום גם לא מציין זאת.

7. ב"כ הנאשם טען כי המתחם בגין עבירת ההתפרצות צריך לנוע בין מספר חודשי מאסר עד שנת מאסר שבנסיבות התיק הנוכחי המתחם צריך לנוע ממאסר על תנאי עד שנה.

עמוד 2

בענייננו מדובר בדירת חברים, שהיתה לנאשם הרשאה קבועה להיכנס ולשבת שם, אם כי לא במקרה הזה ונסיבות אלה חמורות פחות מכניסה לדירה לא מוכרת באישון לילה וחשש להתקלות עם אנשים לא מוכרים.

8. לגבי העבירה נשוא האישום השני - תקיפות קשות יותר של שוטרים הסתיימו בהליך שיקומי תוך הטלת עונש מאסר מותנה, אמנם, עקב היות הנאשם במעצר הוא לא יכול לעבור הליך שיקומי, אך המתחם צריך להתחיל מעט מעל עונש זה.

לנאשם הרשעה אחת, הוא בן 22 וחצי, טוען כי היה תחת השפעת כדורים, הכיר לאחרונה בת זוג חדשה, מביע צער על מעשיו.

9. הסניגור ביקש אם כן להטיל עונש מדוד ושקול תוך הפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה.

10. הנאשם בדבריו לפרוטוקול ציין כי היה תחת השפעת סמים. בזמנו לא הצליח לסיים את הגמילה לא הצליח לטפל בעצמו, הוא צעיר, עומד להינשא לבת זוג, אינו רוצה להתקע בבית סוהר, והגיע לרמב"ם בעקבות התקיפה שתקפו אותו השוטרים.

היות והיה תחת השפעת סמים, אינו יכול להסביר בדיוק כיצד קרה מה שקרה. הנאשם חזר וביקש סליחה על כל מה שעשה.

11. תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולשם כך התחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם (סעיף 40ג לחוק הנ"ל).

12. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם - באישום הראשון הם הפגיעה ברכוש הציבורי, שלומו, בטחון, תחושת הבטחון שלו בביתו - מבצרו, זכותו לפרטיות. ובאישום השני - הצורך להגן על השוטרים אוכפי החוק כדי שיוכלו לבצע את תפקידם ללא מורא ופחד.

אשר למידת הפגיעה ביחס לעבירות נשוא האישום הראשון - מדובר בהתפרצות שנעשתה שלא על דרך שימוש בכח אלא ע"י פתיחת חלון חדר השינה, חדירה דרך החלון אל פנים הדירה וגניבת שני טלפונים סלולרים שעה שהמתלוננים, שהינם מכרים של הנאשם נמצאים במקום.

הרכוש הוחזר לבעלים לאחר שהנאשם נתפס ע"י השוטרים בהמשך לאירועים נשוא האישום השני.

אשר למידת הפגיעה ביחס לעבירות נשוא האישום השני - אמנם השוטר יוסף גדיר נחבל באופן הנטען בעובדה 3 בפרק העובדות, אך מדובר בחבלה שארעה כתוצאה ממאבק בין השוטר לנאשם על גבי סככה אשר קרסה וכתב האישום אינו מייחס לנאשם עבירה הכרוכה בחבלה זו.

עם זאת, כשהגיע הנאשם לבית החולים רמב"ם הוא שפך על פניו של השוטר שמחה ועל ידיו של השוטר ענד מים רותחים באופן שגרם להם כוויות המתוארות בסעיף 7 בפרק העובדות.

ניתן לומר כי החבלות שגרם הנאשם לשוטרים אינן מצויות בדרגת חומרה גבוהה ואין אינדיקציה כי ישארו להם סימנים בעתיד.

13. בהתאם להוראת סעיף 40"ג(א) הגם שמדובר בשני אישומים שונים, לטעמי מדובר באירוע אחד, מתגלגל וזאת נוכח סמיכות הזמנים וניסוח כתב האישום עצמו שעה שהאישום השני מציין במפורש כי מה שאירע באישום זה הוא בהמשך לאמור באישום הראשון לעיל. לפיכך בכוונתי לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

14. בהתאם להוראת סעיף 40"ט' הנני מתחשבת בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט להלן:

א. לא התרשמתי כי קדם לביצוע העבירות תכנון, לא ביחס להתפרצות, ולא ביחס לאירועים עם השוטרים. הכניסה לדירת המתלוננים בוצעה להתרשמתי, על דרך של ניצול הזדמנות, תוך היכרות הנאשם עם המקום, בלא שהביא אמצעים ובלא שעשה שימוש באלימות לצורך אותה כניסה.

ביחס לעבירות כלפי השוטרים - השוטרים הבחינו בנאשם והוא כתגובה עשה פעולות במטרה להתחמק מהם.

ב. הנאשם היה המבצע היחיד של העבירות הן באישום הראשון והן באישום השני.

ג. אשר לנזק שנגרם - באישום הראשון מדובר בגניבת שני טלפונים סלולרים שנטל הנאשם מדירת המתלוננים לאחר שסירבו לתת לו להתקשר, כאשר טלפונים אלה הוחזרו למתלוננים בתום האירוע. לא נטען כי נגרם נזק לדירה כשהנאשם התפרץ אליה.

באישום השני - מדובר בחבלות לשוטרים עליהם שפך הנאשם את המים הרותחים כשהחבלות מפורטות הן בעובדה 7 והן בתיעוד הרפואי.

האיומים אותם השמיע הנאשם כלפי השוטרים, הם איומים קשים בפגיעה שלא כדין בחייהם ובגופם.

ד. לדברי הנאשם מה שהביא אותו לבצע את העבירות, היה היותו תחת השפעת סמים ו/או כדורים, אולם לא נטענה ע"י ההגנה טענה בדבר העדר אחריות פלילית.

בהתחשב בנסיבות אלה, הערכים החברתיים המוגנים, מידת הפגיעה באותם ערכים ומדיניות הענישה כפי שבאה לדי ביטוי בפסיקה שהגישו ב"כ הצדדים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הכולל לעבירות שביצע הנאשם נע בין מאסר בן 12 לבין מאסר בן 24 חודשים.

15. בהתאם להוראת סעיף 40ד' אם מצא בית המשפט כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם - רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבע - לקולא - ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.

בענייננו של הנאשם בפני - לא הובאה אינדיקציה לשיקום או לסיכוי לשיקום ועל כן אין מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם כאמור.

16. בהתאם להוראת סעיף 40"א בגזירת העונש המתאים לנאשם, הנני מתחשבת בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמפורט להלן:

א. הנאשם צעיר בן 22, הטלת עונש מאסר תפגע בו, אך לא ניתן להתעלם מכך שכבר ריצה עונש מאסר בגין עבירות כלפי שוטרים, אלימות כלפי אימו, ואיומים, כאשר נדון על ידי בת.פ. 2855-08-12 בתאריך 8/4/13. באותו גזר דין הטלתי על הנאשם מאסר בן 10 חודשים ו-2 מאסרים על תנאי שהם כיום ברי הפעלה - האחד בן 12 חודשים האחד בן 6 חודשים.

ב. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הביע צער וחרטה, והדברים שנאמרו לפרוטוקול מדברים בעד עצמם.

ג. לדברי הסניגור הנאשם הודה בעבירות שביצע במסגרת חקירתו במשטרה. הנאשם גם הודה בפני בפתח משפטו. עם זאת, לא ניתן לומר כי מלכתחילה שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק שכן, עובדות האישום השני מדברות בעד עצמן - כשהנאשם הבחין בניידת ובשוטרים הוא נמלט והאירוע התגלגל כפי שהתגלגל תוך שהנאשם מאיים על השוטרים ואף תוקף אותם כאשר הביאו אותו לבדיקה וטיפול בבית החולים רמב"ם.

ד. לנאשם הרשעה קודמת אחת, היא הרשעה נשוא ת.פ. 2855-08-12 הנ"ל. באותו גזר דין גם התקבל תסקיר שירות המבחן המצביע על נסיבותיו האישיות של הנאשם והגורמים שהביאו להדרדרותו תוך ששירות המבחן העריך אז כי קיים סיכוי גבוה להישנות מעשים כנגד החוק נוכח התמכרותו של הנאשם לאלכוהול וסמים.

לא זו אף זו, אלא שכאמור לחובת הנאשם שני מאסרים מותנים שיש להפעילם.

17. בנסיבות אלה אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

אני דנה את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 16 חודשים.

אני מורה על הפעלת המאסרים המותנים נשוא ת.פ. 2855-08-12 שהוטלו בתאריך 8/4/13 בחופף זה לזה אך במצטבר למאסר אותו גזרתי, כך שעל הנאשם לרצות עתה 28 חודשי מאסר בפועל שיחושבו מיום מעצרו 20/3/14.

אני דנה את הנאשם למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע ועבירת אלימות כנגד שוטרים.

אני דנה את הנאשם למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

הודע על זכות ערעור תוך 45 יום.

**ניתן והודע היום ג' סיוון תשע"ד,
01/06/2014 במעמד הנוכחים.
אורית קנטור, סגנית נשיא**

צביה